

عنوان مقاله:

تبیین مبانی و نقد سیاست کیفری ایران در زمینه منع شکنجه

محل انتشار:

مجله حقوقی دادگستری، دوره 79، شماره 90 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 30

نویسندگان:

احمد حاجی ده آبادی - دانشیار دانشگاه تهران، پردیس قم

ابراهیم احمدی - کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه تهران، پردیس قم

جلال الدین صمصامی - کارشناس ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، دانشگاه مازندران

خلاصه مقاله:

شکنجه از زمره ی مهم ترین جرایم علیه حقوق بشر می باشد. مبنای عدم مشروعیت این عمل، چه از لحاظ تعالیم مکتب اسلام و چه از لحاظ قواعد حقوق بشر، توهین به کرامت و شرافت انسان است. نظام حقوقی جمهوری اسلامی ایران با صراحت تمام، ممنوعیت مطلق شکنجه را مورد پذیرش قرار داده است. مبنای این حکم را می توان در آموزه های مکتب مقدس اسلام و همچنین کنوانسیون های بین المللی مربوط به ممنوعیت شکنجه جستجو کرد. عموم و اطلاق ادله ی شرعی، ایراد هر نوع اذیت و آزار نسبت به انسان ها را ممنوع دانسته است و جامعه ی جهانی نیز به شدت به دنبال ریشه کن کردن این پدیده ی شوم می باشد. نظام کیفری ایران به متابعت از اصول اساسی نظام حقوقی ایران و در راستای حمایت کیفری از اصول قانون اساسی اقدام به جرم انگاری شکنجه کرده است. ماده ی ۵۷۸ قانون مجازات اسلامی جرم شکنجه را مورد حکم قرار داده است. این ماده به واسطه ی نواقصی که دارد نمی تواند ضمانت اجرای شایسته ای برای اصل ۳۸ قانون اساسی باشد. ولی به هرحال با عنایت به این که اصل ۳۸ قانون اساسی به نحو مطلوبی مسئله ی ممنوعیت مطلق شکنجه را مطرح کرده است، با اصلاح قوانین عادی و هم سو کردن آنها با اصول قانون اساسی می توان قدم بزرگی در پیش گیری از ارتکاب این جرم برداشت.

کلمات کلیدی:

شکنجه قانون اساسی حقوق اسلام حقوق بشر سیاست کیفری ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1213992>

